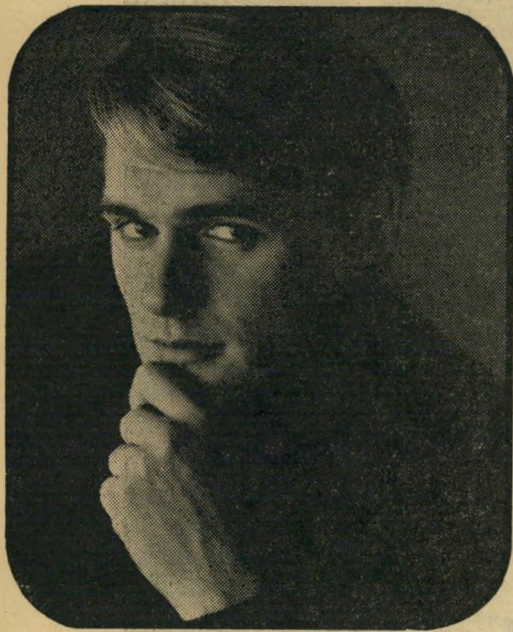

נער השבוע

כנערה השבוע הראשון בחרתי ביואב ישונסקי, לא מפני שלדעתי הוא אחד הגברים היפים ביותר בארץ, אלא גם מפני שהוא אחד הסימפטיים ביותר. הוא בן 21 בסך הכל, וכליך נחמד, ישר ולא מקולקל, שכבר בגלל זה כדאי לכתוב עליו. אני רק חושבת שזה ביחוד משועשע שאם כבר יש בחור מקסים — אז הוא עסוק ואין לו כמעט זמן לצאת עם בחורות: ישונסקי מופיע כמעט כל ערב בהצגת הלילה הי שנישעשר לשקספיר, במסגרת בית הספר לאמנות הבמה. אבל היות וההצגות מסתיימות השבוע, אתן יכולות לנושם לרווחה. מעכשיו יהיה לו יותר זמן. ומה דורש אחד כזה מבחורה? רק שתהיה בן אדם. אמרתי לכן שהוא לא מקולקל.

המדור הספרותי

או תשמעי, הוא נורא עמוק, הספר הזה. כתוב שם על לבטים של בחורה אחת שמתגברת. ובאמת שם הספר הוא בגרות, וזה שם שמסמל המון; הכל מתחיל מבחורה ששמה רונה. והיא חכמה ושופה ומלאה בערכים:

„משחר חייה היתה רונה מתבוננת סביבה ומחפשת בכל את היופי, בעיקר את היופי שבנשים תה פנימה. בת תשע היתה, כאשר יצרה לראשונה יופי משל עצמה — היא כתבה שיר, ואפילו החלה ל קנות שבאחד הימים תהיה סופרת.“ מזה כבר תיכף מבינים שזה אולי על המחברת, שהיא בעצם סטודנטית בכלל, ששמה נעמי דותן, רק ש היא לא נראית לי בתמונה כל כך שופה.

טוב, או לרונה הזאת יש חבר פרטי. קוראים לו אילן. ודווקא הי מחקר הגרעיני משך את ליבו ומי ימיו לא שיער שיהא בחייו דבריה חשוב מן המדע. את שמהילב איך היא משתמשת במילים יפות כמו היא?

לרונה יש לבטים עזים מאד: כי „בשעות הפנאי שלה היא היתה קוראת ספרים רציניים ומסובכים של סופרים שעד פגישתו הראשונה איתה לא ידע אילן כלל על קיומם: תומאס מאן, פראנק קאפקא.“ ואילן הזה בכלל לא הוגה בספרים האלה. לכן הם רבים מרוב קונפליקטים, ורונה אומרת לו ש„אולי בעתיד יהיה מדען גדול — אך אדם לא יהיה לעולם.“ ויש להם על זה יכוח מעמיק במשך עוד איזה עמוד והצי, והיא אומרת בעוז: „מצויה באדם גם נפש.“ אחרי כך יש עוד משהו מעניין מאד: לרונה יש חברה, דניאלה, שיש לה גם חבר. זהו דויד. אבל דניאלה בעצם אוהבת את המורה שלה לאנגלית, שבסוף השנה לוחץ לה את היד ב„חושניות ורגש.“

אבל ביתניים יש לה המון בעיות עם אילן. היא כבר מבינה שהחברתו היא ילדותית: כי „הוא לא ייחס לווידויה חשיבות מיוחדת. הוא לא הבין את רוח האדם שמילאה את כל ישותה.“

כן הם רבים, דפים אחרי דפים, עד שלבסוף היא נאלצת „לנתח את סיבות צערה עד חלון העצבות.“ בכל אופן, רונה מתלבטת המון לבטים כאלה, שמודפסים באותיות דקות ועדינות מאד, ויש לה בהזדמנות זאת גם מסקנות על החיים. למשל: „מוטב לתת לעניינים להשתלש מעצמם.“ ובאמת הם משתלשלים, ומשתלשלים, ומשתלשלים, ונוסף לכל חושב עוד דויד אחרי שמונים וחמישה עמודים (1) ש„הקשר בינינו נידון מראש לכישלון, מפני שאת עולה עלי לעין ערוך.“ אבל אחרי שהיא מסבירה לו בסבלנות ש „עצם העובדה שאתה אומר, עדיין לא הגעתי לבגרות הי מלאה“ יש בה הרבה מאד מן הבגרות והוא עונה לה שהוא למד ממנה המון, ואז בסוף, הם הולכים לשפת-הים. ועל זה כתוב: „הלילה התברר, אך לא הערפל במזגה.“

הנושא הזה. מה יש? קורה. וחוצי מזה יש לה מעלה גדול לה מאד: היא בת 17.

כת בנינו

4/1542) עדיין לומד בתיכון. אחרי המון דיבורים שחור-סחור, הוא מצליח, בביישנות, להגיע אל העיקר: „יש ברצוני להתכתב עם בת בגילי בערך.“ או אם את עדיין בשלב שקוראים לך „בת“ — עני לו מהר. זה כנראה חשוב לו. ודחוף לו.

גם זאת נחמדה

כאילו שלא ידעתי שתבוא לי אחת כזאת: „אומרים עלי שאני נחמדה.“ היא כותבת, ואתם יכולים לנחש מי אומר זאת עליה.

אבל לפי נסיוני דווקא הסוג הזה של מכתבים הולך טוב מאד. או אם אתם מעוניינים — בבקשה, שיהיה לכם לי בריאות: 5/1542).

שני צנחנים

הנה המכתב שיזכה להכי הרבה תשובות: שני צנחנים (6/1542) גלמודים, שמאד משעמם להם. הם רוצים התכתבויות ורוצים הכרויות, וכל מה שהם דורשים מכן, זה להיות „נחמדות.“ מעט מאד, אם תשאלו אותי.

טוויגי שלנו

רואים את טוויגי המצולמת בתמונה הגדולה? אז זאת בכלל לא טוויגי. עכשיו שנודע לכם מי היא לא, אולי אתם תודיעו לי מי היא כן. כל מה שאני יודעת — שהיא מעכו, הטוויגי הזאת. מסתבר ששם מוצאים דברים כאלה:

מצא אותה הראשון מיכאל ארגוב. הוא צייר, והוא החל לפני כשנה גם לצלם צילומי-אפנה. באותו זמן עלה בדעתו שנימאסו כל החתיכות-המסוגנונות-שחושבות שהרינאות כמו-דוגמניות, ושבעצם הגיע הזמן לחפש טיפוס חדש: דוגמנית צעירה מאד, ארוכה מאד, נעריית מאד. טוב, אז הוא חיפש כזאת, מצא כזאת, וגם צילם. אבל אף אחד לא התרשם מהתגלית. ולכן הוא גזז אותה. עכשיו תתאוס המפרסמה דוגמנית הצמרת טוויגי האנגלית (בעירוס, למעלה משמאל), וכל העולם התחיל להתפעל ממנה. אם כך — אפשר כבר לצלם את טוויגי הישראלית, שנראית כמו תאומה שלה. רק שמיכאל שכח לשאול את שמה. אז אם מישהו יודע — שידוע לו מיד!

מכתביוק ארותי

מי שלא זוכר(ת): מכתבים שולחים במעטפה שעליה כתוב „מכתבים לרותי“, „העולם הזה“, קרליבך 12. תשובות שולחים במעטפה כפולה. שיהיה סודי. על המעטפה החיצונית, כותבים כנ"ל, ועל הפנימית רק מיספר סידורי. השאר זה כבר דאגה שלי. ברור? אז קדימה:

זכות ראשונים

את (1/1542) אני אוהבת הכי מכל המדור, כי ככתבו הוא הראשון שהגיע אלי. הדרישות שלו צנועות: כל מה שהוא רוצה, זה „התכתבות עם צעירה (22—26) על נושאים שונים.“ ביחס לעצמו, הוא עוד יותר צנוע. הוא לא כותב שום דבר בכלל. אתן לא חושבות שזה משאיר לכן המון אפ-שויות?

גואל-נפש

תראו מי יש לנו כאן. פואט אמיתי. הוא משתפק לו בנועם, לאורך שני דפי-חשבון מרוטים מתוך מחברת. ומסיים את יצירתו בהאי ליטנא: „את אשר ליבי / פועם עם פעימות ליבך / אותך אחפש / אם רק אמצאך. / נפשי אליך עורגת / כערוג אייל אל אפיקי-מים / ולתשובתך אצפה / בכליון עיניים.“ אם את אוהבת אותם נפשיים כאלה, את רשאת להשתפק אליו חזרה (2/1542). הסיכון כולו שלך.

יחי אני

לפי השקפתי, (3/1542) היא סתם מטומטמת או שחצנית. אחרת לא היתה ממלאה כל כך הרבה עמודים בהתפעלות מעצמה. אבל מה, אולי היה לה פשוט צורך להתבטא על

רותי יקירתי...

אני ואני ואני

רותי יקירתי, אני לא יודע למה לא הולך לי. אני בחור נאה וגבוה מאד (מטר שמונים ושמונה), וחוצי מזה אני גם משכיל מאד. ויודע לשוחח על כל נושא. בכל זאת, כבר כמה בחורות, אחרי שיצאתי איתן כמה פעמים, הפסיקו להיות מעוניינות. למרות שאני מאד בסדר בהתנהגות שלי, וגם יש לי חוש הומור. אני פשוט אינני מביין למה לא הולך לי איתן. אני ניסיתי לנתח את עצמי ואת הנתונים שלי, ובכל זאת לא הצלחתי למצוא את הסיבה.

דן, תל-אביב

זאת בדיוק הסיבה: אתה כנראה עסוק כל הזמן בלחשוב על עצמך. מה זעתן לנסות פעם לחושב עליהן?

רותי יקירתי,

אני יוצאת עם החבר שלי למעלה משנה. הוא רמוז לי כבר כמה פעמים על נישואין, אבל אני מהססת, למרות שאני מאד אוהבת אותו. הסיבה: כמעט ואין לנו שום דברים משותפים.

המצפה, רחובות

אחרי שתחתנת, יהיו לכם.

רותי יקירתי,

בעלי הוא אדם מאד משכיל. בזמן האחרון הוא התחיל לרמוז לי שהוא לא כל כך מאושר איתי. אני חושבת שאולי כדאי שאני אתחיל לקרוא ספרים. במה היית מציעה לי להתחיל?

ש. 7, ירושלים

בספר הבישול.

הבלוקף הרגיל

רותי יקירתי,

טוב, אני מתארת לעצמי שכבר קרו דברים כאלה, אבל בכל זאת הלב שלי נשבר. עוצי לי עצה, מה לעשות: הוא עורך-דין, והוא הבוס שלי ואני התאהבתי בו. ידעתי שהוא נשוי עם ילדים, אבל הוא תמיד אמר איך הוא סוף-סוף מצא בי את האהבה האמיתית, ושאשתו אף פעם לא הבינה אותו. שלוש שנים זה נימשך — ועכשיו הסתבר לי שהוא בכלל לא חולם להתחתן איתי. אוהבת עצות, תל-אביב

זה כמובן עוצב מאד לשמוע על שיברון-לב, ועוד יותר עוצב לשמוע שהסיפור „אשתי לא מבינה אותי“ עדיין פועל. אבל הכי עוצב לשמוע שבחורה מוכנה לסחוב, בלי שום נקיפות מצפון, מאשה אחרת את בעלה, ומילדים את האבא שלהם. תנסי פעם דווק, לשם שינוי.